

Strategie spočívající ve zposvátnění některých jazyků a textů například z před Sokratovského období a všeobecně řeckého jazyka v Heideggerově líčení, nicméně s výjimkou jazyka německého, nebo spíše z řecké etymologie čerpající němčiny, která sama ve velké míře vyznává jako kněze kultu původního *logosu*, přispívá touto vůlí k ustavení ochranného tabu proti překladatelskému znevažování. V takových případech, častějších, než by se zdálo, bychom byli ve všech různých kapkách konfrontováni se způsobem vůle *stát se nepřeložitelným* nebo *zaručit nepřeložitelnost*. Hraničíme zde s tajnou představou soukromého jazyka nebo se zakódovanou tajuplnou hermeneutikou, která pochází úplně odjinud, než ze záhadných souvislostí spřádajících se mezi slovy, předměty a myšlenkami. Tato touha je na ústupu a často pochází ze záměny mezi filozofickou hloubkou a dojmem nepopsatelnosti, nebo také podnětem k ponoření se na místě do nevyslovitelného původního básnického jazyka.

Občas se ještě zdá, že se téma nepřeložitelnosti používá jako polemická zbraň proti překladům ostatních tak, aby člověk sám sobě zaručil monopol pro přístup k velmi žádanému dílu. Je tedy vhodné zároveň uchovat v paměti tuto polemickou a tedy často přeceňovanou roli údajné nepřeložitelnosti.

Třetím možným způsobem zbavení se dramatickosti, nebo zkrátka zbavení naší problematiky bytí, je možnost souhlasit s G. Genettem, že se nejedná ani tak o otázku nemožných překladů, jako překladů *škodlivých*. „Bylo by lepší, píše, nerozlišovat texty na přeložitelné (ty neexistují) a nepřeložitelné, ale na texty, pro které jsou nevyhnutelné nedostatky překladu škodlivé (literární texty) a texty, ve kterých jsou zanedbatelné. To jsou ty ostatní, ačkoli chyba v diplomatické depeši nebo mezinárodním rozhodnutí by mohla mít nepříjemné následky.“¹ Celkem vzato, jednalo by se o náhradu praktické alternativy (překlad škodlivý/přijatelný) alternativou teoretickou (překlad možný/nemožný). Je to přesně cesta zdravého rozumu, jakou navrhuje Paul Ricoeur, který se rozhodně nehodlá ztratit v tom, co označuje za spekulativní slepou uličku v neřešitelném sporu, kterou každodenně vyvrací četné překlady, z nichž ne všechny končí neúspěchem. Měli bychom tedy zaměřit „ničivé alternativy“ (buď jsou jazyky diametrálně odlišné a nelze překládat, anebo lze překládat a tedy všechny jazyky se sbíhají do jednoho jediného) za záhadu (co je to za „teoreticky nepochopitelnou“ ale „efektivně použitelnou“ činnost?).

¹ G. Genette, Palimpseste

Mohli bychom se také odkázat na dvě další úvahy schopné relativizovat problém, kterého se dotýkáme (musí být těžký, abychom byli nuceni natolik znásobit počáteční opatrnost!). Tyto dvě úvahy vyplývají z naší předchozí práce s cílem objasnit „co znamená překlad“.

Nejdříve si všimneme, že pokud je překlad ve shodě se směrem, plynulým pohybem a nejen statickým výstupem, nepřeložitelnost může být chápána spíše než jako konečný rozsudek, jako přísný rozkaz neustále pokračovat v překladu – o čemž empiricky svědčí sled překladů, z nichž se každý opírá o ten předchozí (dokonce a také zároveň v případě, kdy se jedná o odpoutání se od něj).

Dále si povšimneme, že pokud je překlad jak interní tak externí, pokud charakterizuje jazykové výměny již v nitru samotného jazyka, nemožnost překladu se zde objeví ve větší míře, ale také řádně zpochybněná. Neboť pokud by byla opravdu zásadní, nemohli bychom komunikovat *ve francouzštině* z hlediska její větší či menší míry vhodnosti. Jako mnoho přehnaných tvrzení, to o nepřeložitelnosti by se mohlo ukázat jako sebe-vyvracující. A podhaluje to, že velmi reálná složitost se týká jazyka všeobecně a nejenom hypotézy o mezi jazykovém kontaktu. „Co tím myslíte?“ Tak zní otázka vzbuzovaná sebemenší obratností, nejenom tou cizí.

celkové pochopení textu dobré, významné posuny významu P 4, 5, 6, 10, 11, 13, 15, 19, 25

některá místa velmi pěkně formulována

Strategie spočívající ve zposvátnění některých jazyků a textů například z před Sokratovského období a všeobecně řeckého jazyka v Heideggerově líčení, nicméně s výjimkou jazyka německého, nebo spíše z řecké etymologie čerpající němčiny, která sama ve velké míře vyznává jako kněze kultu původního *logosu*, **přispívá** touto vůlí k ustavení ochranného tabu proti překladatelskému znevažování.

Souvětí začíná slovesem – participe, podmět věty se nachází až v druhé části souvětí – la stratégie consistant

La stratégie consistant à sacraliser certaines langues et certains textes participe de cette volonté d'ériger comme un tabou protecteur contre la profanation traductrice.

Se solder par (un échec) - končit, dopadnout

S'entendre – být ve shodě, souhlasit

Troquer contre – zaměnit za, vyměnit